13/04/2020

Епископ нишки Арсеније: „Истрајмо у посту и молитви да бисмо у радости дочекали Васкрсење“

Његово Преосвештенство Епископ нишки Г. Г. Арсеније служио је Свету архијерејску Литургију на празник Улазак Господа Исуса Христа у Јерусалим – Цвети, у недељу 12. априла 2020. године, у нишком Саборном храму Силаска Светог Духа на Апостоле.
Након читања Светог Јеванђеља, Преосвећени Владика Арсеније произнео је надахнуту беседу о овом великом празнику. Објављујемо транскрипт беседе и аудио запис (на крају текста):

Његово Преосвештенство Епископ нишки Г. Г. Арсеније

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Данас Христос иде из Витаније у Јерусалим, јаше на магарцу да се испуни Захаријијно пророштво о Њему: „Радуј се много, кћери сионска, подвикуј, кћери јерусалимска, јер ево, Цар твој иде к теби, праведан је и спасава, кротак и јаше на магарцу, и на магарету, младунчету магаричином.“ (Зах 9.9)

Мноштво народа изашло је у сусрет Христу, простирали су своје хаљине по путу када је требало да прође, засипали су Га цвећем и палминим гранчицама и клицали: „Осана! Благословен који иде у име Господње, Цар Израиљев!“.

Шта се то догодило? Колико јуче фарисеји и садукеји праве планове како да погубе Исуса. Смета им Исус, смета им Његова доброта, смета им Његова Божанска сила. А гле, данас тај народ, који никога не слуша, кличе Му: „Осана!“.

Шта се то догодило? Догодило се велико и до тада невиђено чудо. Народ је присуствовао чуду које до тада овај свет није видео. Господ је васкрсао Лазара из гроба. На Његов позив устао је мртвац, који је већ четири дана лежао у гробу и који је већ почео да се распада.

Чули смо у данашњем Јеванђељу да је народ који је био са Њим, који је присуствовао чуду сада изашао у сусрет Христу који је улазио у Јерусалим и засипао Га цвећем.

Док читамо овај одељак из Јеванђеља о свечаном, торжественом уласку Христовом у Јерусалим, најпре нас обузме осећање дивљења, а с друге стране јавља се недоумица.
На много других места у Јеванђељу читамо како Господ није примао никакве почасти и увек се уклањао од њих, јер је кротак и смирен срцем. Апостолима који су знали да је Он Месија, било је заповеђено да не говоре никоме. Чак је и демонима које је изгонио из запоседнутих људи претио да не разглашавају о чуду које се догодило. А сада, све што је било раније као да долази у супротност са Христовим уласком у Јерусалим.

Господа, који је увек ишао пешице, сада видимо на магарету. Њега, који је увек одбијао почасти, сада видимо да их прима. Шта ово значи?

Господ као да је променио начин Свога деловања. Зашто раније није дозвољавао апостолима да говоре да је Он Месија, нити је Он сам говорио о

томе? Зато што није дошло време да се објави људима као Месија. Зато што је тада још био почетак Његовога дела и Он сам није био толико познат и време страдања још увек није било близу. Зато је Он живео, ни по чему се не разликујући од осталих и највећим делом се скривао. Јер да је било другачије, Његова појава не би била толико задивљујућа и само би пробудила велики гнев међу Јудејима. А када је Он у довољној мери показао доказе Своје силе и крст је већ био пред вратима, тада је Он све више и више пројављивао Себе. И све више је јавно чинио све што би могло да их ражести. Наравно, то је могло бити учињено још на самом почетку, „али то би било непотребно и некорисно“, каже Свети Јован Златоусти. То би убрзало Његову смрт од руку првосвештеника, књижевника и фарисеја. Господ је знао да то није прави тренутак.

А сада је настало време да Себе објави као Месију, Сина Божијег и Спаситеља света и то је био циљ Његовог уласка у Јерусалим.

А како је Христос извршио ово Своје велико дело? Да ли са помпом? У богато украшеним колима, свечаним запрегама, праћен мноштвом војске и народа, гордо уздигнуте главе са ловорикама, коме би се сви клањали и узносили хвале, како би се очекивало од једног Месије, каквог је Израиљски народ очекивао, који ће заузети царски престо и владати Царством Израиљевим?

Сетимо се шта је Господ одговорио Пилату, када Га је питао да ли је Он Цар? „Ти каза. Царство моје није од овога света.“

Зато Господ није ушао у Јерусалим на начин како би то учинио земаљски цар. Свака земаљска слава је ништавна и ишчезава као дим. Царство Христово није од овога света – оно је Царство Божије.

И слава Његова је слава Божија. И ту славу је Он поседовао у Свом смиреном ходу на магарету на коме је седео, не гордо подигавши главу, него је ниско спустивши и квасећи Своје хаљине потоцима суза.

А зашто је Господ плакао?

Одговор на ово питање даје нам сам Господ: „Кад би и ти знао, бар у овај дан твој, оно што је за мир твој! Али је сада сакривено од очију твојих.“ Лк. 97 (19:42)

О, када би Јерусалиме, у овај судбоносни дан за тебе, знао шта служи твоме миру. О када би знао да сам Ја тај Месија, који је дошао да те спасе, да сам Ја Цар твој, али не земаљски, него Цар небески. Е, када би знао… Но сакривено

је од очију твојих.

Господ је знао шта има да претрпи народ који је отпао од Њега и који Га је разапео на крст.

Док је народ клицао и махао палминим гранчицама, фарисеји и књижевници су негодовали и говорили: „Учитељу, забрани ученицима својим.“

А Господ им је одговорио: „Кажем вам: ако они ућуте, камење ће повикати!“

Фарисеји и књижевници су ово говорили, јер су у Њему видели нарушитеља Мојсијевог закона, а не онога који је дошао да тај закон испуни. „Чудне ли ствари. Како су они који негодују заборавили оно што су пророци писали о Христу.“, каже Свети Кирило турски, и наставља: „Сада негодују Ана и Кајафа; свима је радост и весеље, а њима туга и немир, док би се очекивало, да свештенички чин расуђује и да провери код пророка: да ли је овај Христос, којег је Јаков обећао својим синовима када је говорио: „Из твога племена Јудо, изаћи ће Владика неба и земље; Он је нада народима, Он веже за чокот магаре своје“ (Пост 49,10,11). Али свештеници се нису сетили овога; нису се сетили ни Давида, који је овако пророковао: У устима мале деце и која сисају чиниш себи хвалу (Пс 8,3); читали су Софонију пророка, не схватајући, а он је овако писао: „Весели се Јерусалиме, и поравнај пут Богу твоме, јер долази у цркву Своју онај који твори чудеса и показује знамења.“ Насупрот томе, свештеници су створили савез против Доброчинитеља, како би погубили не само Исуса него и Лазара. Они нису хтели, заједно са народом, да кажу: „Велики си Господе, јер је глас Твој потресао адске дубине, кад си истргао душу умрлог из утробе ада – и поново је изашао Лазар, спасен, да би живео.“

Народ је славио победника смрти, јер Господ није васкрсао Лазара само зато што је он био Његов лични пријатељ. Он га је васкрсао да би све нас уверио да ће нас тако васкрснути из наших гробова. То је смисао овога чуда и данашњега празника. Зато ми Хришћани са великом радошћу празнујемо данашњи велики празник Цвети. Са цвећем празнујемо Победника смрти, цвећем својих врлина.

У данашњим Богослужбеним песмама непрекидно брује савети и поуке. Ми данас срећемо Господа Исуса Христа цвећем наше вере, цвећем наше молитве. Засипамо Га цвећем нашега милосрђа, наше смирености, наше кротости, нашег јеванђелског живота.
Нека је срећан и благословен празник свима вама, драга браћо и сестре, који сте данас оправдано одсутни и који пратите пренос Свете Литургије преко

својих радио пријемника и преко интернет странице Радија Глас Епархије нишке. Нека вас Господ укрепи и оснажи у овим тешким данима искушења за све нас. Нека Господ дарује здравље свој нашој браћи и сестрама који су оболели од корона вируса и да оснажи наше лекаре и сво медицинско особље који су данонoћно на првој линији фронта у борби против ове опаке болести, а зарад здравља свих нас. Истрајмо у посту и молитви да бисмо у радости и љубави дочекали велики и спасоносни празник Васкрсења Господа нашег Исуса Христа.

Бог вас благословио!

Његово Преосвештенство Епископ нишки Г. Г. Арсеније

https://www.orthodoxianewsagency.gr/wp-content/uploads/2020/04/20200412-135242-843.mp3

radioglas.rs